ตัดสินใจแบบเศรษฐีพันล้าน

ระบบทางลัดที่นักธุรกิจระดับโลกใช้ตัดสินใจเร็วและแม่น ไม่มีใครเคยสอนคุณ

กิตติพงศ์ ภูริเดช

สารบัญ

บทที่ 1 บทนำ — ความลับที่ไม่มีใครสอนในห้องเรียน 4

บทที่ 1 — ทางลัดที่แท้จริงไม่ใช่เงินทุน แต่คือความเร็วในการตัดสินใจ 14

บทที่ 2 — ประตูทางเดียว กับ ประตูสองทาง 24

บทที่ 3 — จินตนาการตัวเองอายุ 80 35

บทที่ 4 — คิดกลับหัว: ศิลปะการเลี่ยงหายนะ 44

บทที่ 5 — กฎ 10-10-10 ตัดอารมณ์ชั่ววูบออกจากการตัดสินใจ 54

บทที่ 6 — กฎ 5/25: รายการที่จะไม่ทำ สำคัญกว่ารายการที่จะทำ 64

บทที่ 7 — วงกลมความสามารถ: รู้ขอบเขตของตัวเองคือทางลัด 74

บทที่ 8 — เดิมพันที่ไม่สมมาตร: เสี่ยงน้อย ได้มาก 84

บทที่ 9 — ตายไปแล้วล่วงหน้า: เทคนิคซ้อมความล้มเหลว 95

บทที่ 10 — พลังงาน ไม่ใช่เวลา คือทรัพยากรที่หายากที่สุด 105

บทที่ 11 — จ้างแทนทำ มอบหมายแทนแบกรับ 115

บทที่ 12 — เครือข่ายที่ช่วยให้คุณตัดสินใจถูกโดยไม่รู้ตัว 126

บทที่ 13 — เมื่อระบบบอกให้ถอย: ศิลปะการเลิกอย่างมืออาชีพ 136

บทที่ 14 — ประกอบร่างระบบตัดสินใจของคุณเองใน 7 วัน 147

บทที่ 16 บทส่งท้าย — ก้าวแรกที่ไม่ต้องรอให้พร้อม 158

บทที่ 1

บทนำ — ความลับที่ไม่มีใครสอนในห้องเรียน

มีคนสองคนที่ผมอยากให้คุณรู้จักก่อนเปิดบทแรก

คนแรกชื่อสมมติว่าธีร์ อายุ 34 จบปริญญาโทบริหารธุรกิจจากมหาวิทยาลัยที่ใครก็อยากเข้า อ่านหนังสือธุรกิจปีละยี่สิบเล่ม ฟังพอดแคสต์ระหว่างขับรถทุกเช้า เขารู้เรื่องงบกระแสเงินสด รู้จักคำว่า CAC กับ LTV รู้ว่าตลาดกำลังไปทางไหน คุยกับเขาสิบนาทีคุณจะรู้สึกว่าคนนี้เก่งจริง

แต่ทุกครั้งที่ชีวิตยื่นทางแยกมาให้ ธีร์จะหยุดนิ่ง

จะลาออกมาทำแบรนด์ของตัวเองดีไหม เขาคิดมาสองปีครึ่ง จะลงเงินสี่แสนกับเพื่อนที่ชวนทำร้านอาหารดีไหม เขาขอเวลาคิด แล้วเพื่อนก็หาคนอื่นไปแล้ว จะรับเด็กจบใหม่คนนั้นเข้าทีมดีไหม เขาสัมภาษณ์ซ้ำรอบสาม จนเด็กคนนั้นตอบรับที่อื่น

ธีร์ไม่ได้ขี้เกียจ เขาขยันคิดมากกว่าคนทั่วไปด้วยซ้ำ ปัญหาของเขาคือคิดแล้วไม่มีเส้นชัย

คนที่สองชื่อสมมติว่าแพร อายุใกล้เคียงกัน วุฒิน้อยกว่า อ่านหนังสือน้อยกว่า เงินตั้งต้นก็น้อยกว่า แต่เวลาเจอทางแยกเดียวกัน แพรใช้เวลาต่างจากธีร์อย่างเห็นได้ชัด บางเรื่องเธอตอบภายในสิบนาที บางเรื่องเธอขอเวลาสองสัปดาห์เต็มและไม่ยอมให้ใครเร่ง

สิ่งที่คนรอบตัวมองไม่เห็นคือ ก่อนจะตอบ แพรถามตัวเองสามคำถามเสมอ เรื่องนี้ถ้าตัดสินใจผิดแล้วย้อนกลับได้ไหม ถ้าย้อนกลับได้ต้นทุนเท่าไหร่ และถ้าพลาดจริง ที่แย่ที่สุดคือแย่แค่ไหน

สามคำถามนี้ใช้เวลาไม่ถึงสองนาที แต่มันเปลี่ยนทุกอย่าง เพราะมันบอกเธอว่าเรื่องนี้ควรได้เวลาคิดเท่าไหร่ ธีร์ไม่มีคำถามชุดนี้ เขาเลยให้เวลาทุกเรื่องเท่ากันหมด คือคิดจนกว่าจะรู้สึกมั่นใจ ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ไม่เคยมาถึงสักที

ห้าปีผ่านไป คนหนึ่งมีธุรกิจของตัวเองที่ล้มแล้วสองครั้งและรอดมาได้หนึ่งครั้ง อีกคนหนึ่งยังนั่งอยู่ที่โต๊ะเดิม พร้อมกับรายการโอกาสที่ปล่อยผ่านไปแล้วยาวเป็นหน้ากระดาษ

ความต่างระหว่างสองคนนี้ไม่ใช่ไอคิว ไม่ใช่ทุน ไม่ใช่โชค

มันคือระบบ

ตำนานเรื่องสัญชาตญาณที่ทำให้คนติดอยู่กับที่

เราถูกเลี้ยงมาด้วยเรื่องเล่าแบบหนึ่ง เรื่องเล่าที่บอกว่าคนที่ประสบความสำเร็จระดับสูงมีสัญชาตญาณทางธุรกิจติดตัวมาแต่เกิด เขามองเห็นสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็น เขารู้ว่าเมื่อไหร่ควรกระโดด หนังสือชีวประวัติชอบเล่าแบบนี้ สื่อชอบเล่าแบบนี้ เพราะมันสนุกกว่าความจริง

ความจริงคือเรื่องเล่าแบบนี้อันตรายมาก

มันอันตรายเพราะมันแอบบอกคุณว่า ถ้าคุณไม่มีของแบบนั้นติดตัวมา คุณก็ทำได้แค่รอ รอให้มั่นใจกว่านี้ รอให้ข้อมูลครบกว่านี้ รอให้จังหวะดีกว่านี้ รอให้ตัวเองกล้ากว่านี้ แล้วการรอนั้นก็กลายเป็นคำอธิบายที่ฟังดูมีเหตุผลสำหรับการอยู่ที่เดิมไปอีกสิบปี